

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.110 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten.

Verzoeker is van Syrische nationaliteit, geboren te Alkamischli (Syrië) in 1957.

Hij diende op 3 november 2003 een asielaanvraag in. Hij stelt op 1 november 2003 het Rijk te zijn binnengekomen. Hij verklaart dat hij vanuit Nederland kwam en in augustus 1999 een asielaanvraag indiende in Nederland alwaar hij sedertdien verbleef.

Op 14 januari 2004 nam de gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 december 2003 verklaart Nederland zich akkoord met het gedane verzoek van overname.

Op 22 juni 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Op 8 mei 2008 besliste de gemachtigde van de federale minister van Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf.

Tegen deze beslissing diende verzoeker op 1 september 2008 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 november 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 18.497 het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing van 8 mei 2008 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2008 wegens afwezigheid van verzoeker ter terechtzitting. De beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard werd vervolgens op 8 september 2008 ingetrokken.

Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven aan verzoeker op 15 december 2008 en gemotiveerd als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 03.11.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, zeer goed Engels beheerst, Nederlands spreekt en begrijpt, werkbereid is, een handelsvennootschap wil oprichten en handel wil drijven, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 03.11.2003 asiel aan in België. Aangezien betrokkene eerder in Nederland een asielaanvraag heeft ingediend, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan de Nederlandse overheid op 17.11.2003. De Nederlandse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 22.12.2003. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.01.2004 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurige illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en dat hij ten prooi zou vallen van aanhouding, foltering en langdurige opsluiting, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, aanhouding, foltering en langdurige opsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met mevrouw S. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw S. (...) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van het EVRM en IVBPR betreft dient te worden opgemerkt dat dit geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in de materiële onmogelijkheid is om terug te keren en niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het verzoekschrift ingediend op 31 december 2008 verwijst verzoeker naar zijn eerder ingediend beroep van 1 september 2008, dat hij in kopie toevoegt en waarvan hij meldt:

“Voor de duidelijkheid dient eraan herinnerd dat:

- aanvankelijk een beslissing door D.V.Z. werd getroffen op 08/05/2008, waarbij omtrent de regularisatie aanvraag van 22/06/2007 een ONONTVANKELIJKHEIDSBESLISSING werd verleend*
- deze beslissing van 08/05/2008 werd aan appellant betekend door de Stad Antwerpen op 07/08/2008*
- tegelijk werd aan de appellant een bevel om het grondgebied te verlaten op dertig dagen betekend eveneens op 07/08/2008*
- tegen deze beide beslissingen werd een ANNULATIEBEROEP door huidige appellant ingesteld bij aangetekende brief 01/09/2008 (poststempel zelfde datum), wat a.l.g.t. een procedure bij de RvV gekend onder nummer 31.016*
 - aangezien de aangetekende brief houdende mededeling van de nota met opmerkingen van en voor de Belgische Staat door de huidige appellant NOOIT werd ontvangen, en blijkbaar door de Post niet behoorlijk werd aangeboden / besteld, in fine NOOIT heeft de appellant het kaartje van de postbode voor aanbidding van een aangetekende zending aangetroffen zijn post, zodat dit waarschijnlijk in een verkeerde brievenbus van het appartementsgebouw is gedropt?!*
- daardoor wist appellant niet van de vooruitgang van deze procedure, werden geen repliekconclusies opgesteld en werd finaal dit annulatieberoep bij arrest van de II° Kamer d.d. 07/11/2008 werd verworpen bij afwezigheid van appellant*
- dat ondertussen, in fine hangende voormelde procedure, bij beslissing van D.V.Z. d.d. 08/09/2008 de op 08/05/2008 getroffen onontvankelijkheidsbeslissing was ingetrokken; deze beslissing werd aan huidige appellant betekend op 15/12/2008 (zie bijlage stuk 2)*
- dat tegelijk op 08/09/2008 een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid werd getroffen door D.V.Z., welke werd betekend aan appellant op 15/12/2008, en welke het voorwerp is van het onderhavige annulatieberoep (zie bijlage stuk 1)*

Dat omdat deze 'nieuwe' en bij deze bestreden beslissing nagenoeg identiek is en in elk geval gelijklopend met de vorige ingetrokken beslissing van 08/05/2008, gelden ook ten aanzien van deze beslissing DEZELFDE op- en aanmerkingen, alsmede dezelfde RECHTSMIDDELEN.

Derhalve wordt het verzoekschrift tot annulatieberoep van 01/09/2008 aan huidig verzoekschrift gehecht als bijlage stuk 3, om ermee een onverbreekelijk onderdeel van uit te maken, en waarbij de rubrieken VOORAFGAANDE OPMERKINGEN, alsmede de rubriek TEN GRONDE EN IN RECHTE - DE RECHTSMIDDELEN integraal alhier worden hernomen en alhier geheel als herschreven worden beschouwd.

Bijkomend dient opgemerkt dat het niet ernstig is, noch behorend tot goed, zorgvuldig en zorgzaam bestuur dat betroffen administratieve beslissingen, die daarenboven het voorwerp uitmaken van een annulatieberoep en hangende zijn voor een administratieve en bevoegde jurisdictie, zomaar kunnen worden ingetrokken, vervangen door een andere of gewijzigde of anders gemotiveerde beslissing...

Bijkomend dient ook opgemerkt dat de bestreden beslissing gelet de hoofding 'F.O.D. Binnenlandse Zaken' -zie bijlage stuk 1- getroffen werd door een NIET TERZAKE BEVOEGD MINISTERIE, gezien de bevoegdheid inzake thans NIET meer berust (sedert de laatste regeringsvorming in Maart 2008) het de MINISTER VOOR MIGRATIE- EN ASIELBELEID de enige bevoegde Minister is. Ook op dit stuk dient de bestreden beslissing TENIET gedaan.

Bijkomend derde punt is dat de bestreden beslissing erin voorziet en opdraagt dat een BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN zou worden opgemaakt en afgegeven aan de vreemdeling (de appellant) nadat het in drievoud door de vreemdeling (de appellant) is ondertekend. Dat GEEN bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgeschreven, en dat de appellant GEEN exemplaar van zulk een bevel heeft bekomen? Dat zodoende de beslissing de facto noch de jure werd uitgevoerd of eraan werd voldaan, wat eveneens grondslag is tot NIETIG verklaring van deze beslissing.

Dat in ieder geval de middelen gegrond zijn en de bestreden beslissing dient TENIET gedaan. “

2.1.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat het verzoekschrift van 30 december 2008 onontvankelijk is bij gebreke van een uiteenzetting van een middel in de zin van artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet. Subsidiair bespreekt zij de middelen vervat in het verzoekschrift van 1 september 2008 dat als bijlage werd toegevoegd.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de middelen vervat in het verzoekschrift van 1 september 2008 kent en bespreekt. Het recht van verdediging van de verwerende partij is derhalve gevrijwaard. Uit de “bijlage”, zijnde een verzoekschrift van 1 september 2008 toegevoegd aan het verzoekschrift van 30 december 2008, meegedeeld aan de verwerende partij, blijkt dat er middelen worden uiteengezet. Derhalve is het beroep ontvankelijk en wordt de exceptie verworpen (RvS 3 juli 2001, nr. 97.409; RvS 2 maart, nr. 93.718; RvS 15 maart 1999, nr. 79.278; RvS 19 januari 1993, nr. 41.635).

2.2. In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 30 december 2008 betoogt dat “*Bijkomend dient opgemerkt dat het niet ernstig is, noch behorend tot goed, zorgvuldig en zorgzaam bestuur dat betroffen administratieve beslissingen, die daarenboven het voorwerp uitmaken van een annulatieberoep en hangende zijn voor een administratieve en bevoegde jurisdictie, zomaar kunnen worden ingetrokken, vervangen door een andere of gewijzigde of anders gemotiveerde beslissing...*” brengt deze grief verzoeker geen voordeel nu de Raad niet inziet hoe een intrekking van een voor verzoeker negatieve beslissing - die zijn aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart - hem enig nadeel kan berokkenen. Dit onderdeel mist belang en is onontvankelijk.

2.3. In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 30 december 2008 betoogt dat “*Bijkomend dient ook opgemerkt dat de bestreden beslissing gelet de hoofding 'F.O.D. Binnenlandse Zaken' -zie bijlage **stuk 1**- getroffen werd door een **NIET TERZAKE BEVOEGD MINISTERIE**, gezien de bevoegdheid inzake thans NIET meer berust (sedert de laatste regeringsvorming in Maart 2008) het de MINISTER VOOR MIGRATIE- EN ASIELBELEID de enige bevoegde Minister is. Ook op dit stuk dient de bestreden beslissing TENIET gedaan.*”, merkt de Raad op dat boven de handtekening van diegene die de bestreden beslissing heeft genomen (attaché J. E.) duidelijk vermeld wordt “*Voor de Minister van Migratie- en asielbeleid*”. Derhalve

blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de bestreden beslissing nam. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

2.4. In de mate dat verzoeker voorhoudt: *“Bijkomend derde punt is dat de bestreden beslissing erin voorziet en opdraagt dat een BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN zou worden opgemaakt en afgegeven aan de vreemdeling (de appellant) nadat het in drievoud door de vreemdeling (de appellant) is ondertekend. Dat GEEN bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgeschreven, en dat de appellant GEEN exemplaar van zulk een bevel heeft bekomen? Dat zodoende de beslissing de facto noch de jure werd uitgevoerd of eraan werd voldaan, wat eveneens grondslag is tot NIETIG verklaring van deze beslissing.”*, toont hij geen belang bij dit onderdeel nu niet kan ingezien worden welk nadeel verzoeker zou lijden door het nog niet ter kennis geven van een bevel, te meer uit het administratief dossier blijkt dat het beroep ingediend tegen het aan verzoeker op 7 augustus 2008 ter kennis gegeven bevel werd verworpen zodat dit bevel definitief is. Ter zake merkt de Raad op dat voormeld bevel niet werd ingetrokken.

2.5. Betreffende het verzoekschrift van 1 september 2008 voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij zet in haar nota het begrip “buitengewone omstandigheden” uiteen en merkt op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker voldoende ingelicht is door de bestreden beslissing om te weten dat hij het bestaan van buitengewone omstandigheden niet heeft aangetoond. De bestreden beslissing is genoegzaam met draagkrachtige motieven omkleed. Voorts beperkt verzoeker zich tot theoretische beschouwingen, ondermeer betreffende de redelijke termijn. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet werd op juiste wijze toegepast. Verder mocht de asielprocedure betrokken worden bij de beoordeling van het argument ontleend aan de situatie van het land van herkomst.

2.5.1. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de motivering noch in feite noch in rechte voldoet omdat de inmiddels ingetrokken beslissing 14 januari 2004 vermeldt als datum van zijn asielaanvraag in België terwijl de Nederlandse autoriteiten al op 17 november 2003 gevraagd werden zich akkoord te verklaren met de overname van de asielaanvraag in het kader van de Dublin-akkoorden. Hij adstrueert zijn onderdeel als volgt:

“Vooreerst klopt de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing van D.V.Z. niet waar gesteld wordt dat appellant op 14/01/2004 IN BELGIË asiel aanvraag, en even verder gesteld wordt dat 'aan de Nederlandse autoriteiten in het kader van de Dublin akkoorden een overname werd gevraagd op 17/11/2003' en dat 'De Nederlandse autoriteiten zich akkoord verklaarden op 17/11/2003' en dat 'Daaropvolgend de DVZ op 14/01/2004 een bijlage 26 quater werd afgeleverd met bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de asielprocedure van appellant in België werd afgesloten' ...?!”

Volgens deze 'motivering' werd door België de overname van appellant aan de Nederlandse autoriteiten dus aangevraagd VOORALEER dat appellant zelfs maar een asielaanvraag in België had ingediend? De volledige asielbehandeling zou volgens die motivering volledig hebben plaatsgegrepen VOOR de indiening van de asielaanvraag door appellant op 14/01/2004?!”

Uit het administratief dossier blijkt dat ter gelegenheid van het horen van verzoeker op 6 november 2003 door de asielinstanties verzoeker verklaarde dat hij vanuit Nederland kwam, alwaar hij een asielaanvraag had ingediend. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze stelt dat verzoeker zijn asielaanvraag indiende op 3 november 2003 (en niet 14 januari 2004, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt) zodat het logisch voorkomt dat de gemachtigde ambtenaar van de minister al in november 2003 Nederland contacteerde en verzocht tot overname. Het onderdeel berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

2.5.2. In een tweede onderdeel betwist verzoeker het motief *“Uit dit langdurige illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.”* als zijnde niet correct. Hij wijst erop dat ondanks zijn aan de verwerende partij bekende verblijfplaatsen nooit een poging werd ondernomen om tot uitvoering van het gegeven bevel over te gaan. Hij meent dat daardoor aan het bevel werd verzaakt, wat blijkt uit het feit dat hem toen een nieuw bevel werd gegeven.

Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

“Dat verder erop dient gewezen m.b.t. de motivering 'dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden m.o.o. regularisatie' in deze en in het licht van de aangekondigde en politiek overeengekomen hervormingen in verband met het vreemdelingenrecht, niet kan worden aangenomen als correct.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de overheid en administratie —in weerwil van het feit dat de appellant ALTIJD en BESTENDIG op een bij overheid en administratie bekende verblijfsadressen heeft verbleven, en derhalve nooit ondergedoken of verborgen heeft geleefd!- al die tijd -vele, bijna VIJF jaren- volledig heeft stilgezeten en nooit, zelfs geen poging heeft ondernomen om tot uitvoering van dit bevel over te gaan, en zodoende minstens impliciet en on-dubbelzinnig aan dit bevel heeft verzaakt, en/of ervan afstand heeft gedaan.

Dit blijkt overigens des te meer daar de overheid en/of administratie de beslissing trof om een NIEUW BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN uit te vaardigen, iets wat totaal overbodig en onnuttig ware in zoverre het uitwijzingsbevel van 14/01/2004 nog enige werkzaamheid zou (kunnen) hebben! Door een NIEUW bevel om het grondgebied te verlaten heeft de overheid / administratie ERKENT zonder enig voorbehoud dat het vorige bevel de facto en de jure was vervallen, en als onbestaande diende aanzien!

Dat zodoende een op dit 'oude' bevel om het grondgebied te verlaten gesteunde motivering dan ook uit dien hoofde volledig faalt en zinloos is.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen belang toont bij dit onderdeel. Uit het niet overgaan tot een gedwongen uitvoering ontstaan geen verblijfsrechten. Het komt verzoeker toe de hem gegeven bevelen na te leven. Bovendien heeft verzoeker beroep aangetekend tegen het bevel hem ter kennis gegeven op 7 augustus 2008, beroep dat werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 7 november 2008 omwille van zijn afwezigheid ter terechtzetting. Dit bevel is thans definitief. Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing die thans het voorwerp van het geding uitmaakt weliswaar een instructie aan de burgemeester bevat om een bevel uit te reiken, maar dat verzoeker in zijn verzoekschrift te kennen geeft dat hem niet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. Verzoeker toont geen belang aan bij zijn grieven en toont evenmin aan dat het motief incorrect is. Tot slot merkt de Raad op dat het bestuur vrij is te beslissen op welke tijdstippen bevelen worden gegeven. Het onderzoek van deze handelingen nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.5.3. In een derde onderdeel bekritiseert verzoeker de verwerende partij omdat zij bewijzen vraagt betreffende het bestaan van een bedreiging of schending van de fysieke en morele integriteit bij terugkeer. Hij meent dat de elementen van de asielprocedure irrelevant zijn zodat de bestreden beslissing er niet naar had mogen verwijzen te meer de asielaanvraag nooit ten gronde werd behandeld. Hij adstrueert het onderdeel als volgt:

“Wat betreft de bedreiging of schending bij terugkeer van de fysieke en morele integriteit van de appellant vraagt de administratie naar BEWIJZEN. Bewijzen van zulke schendingen impliceren dat VOORDIEN DEZE FEITEN ZICH AL HEBBEN VOLTROKKEN. Wanneer zulke feiten zich de facto zouden hebben voltrokken -zoals bij de voormalige Libanese premier dit het geval was- is de betrokkene niet meer van deze wereld en derhalve niet meer in staat deze 'bewijzen' over te leggen! Kennelijk is D.V.Z. wereldvreemd wanneer het op buitenlandse politiek aankomt want kennelijk weten zij niet, noch zijn zij zich ervan bewust waarvoor SYRIË staat en hoe dit -ook door onze huidige Minister van Buitenlandse Zaken- genoemd en beschreven wordt, in fine 'een terroristenstaat' en/of 'een schurkenstaat' die zich

hermetisch afsluit voor externe invloeden allerlei, waardoor zich de dictatuur poogt te handhaven! Wat in een dictatuur te wachten staat hoeft niet te worden beschreven en is genoegzaam bekend.

Dat de elementen en het onderzoek in het raam van een ASIELPROCEDURE irrelevant is in het kader van een op TOTAAL ANDERE RECHTS- EN FEITELIJKE GRONDEN gestoelde regularisatie aanvraag. In ASIEL gelden specifieke criteria vervat in de Conventie van Genève, terwijl regularisatie tal van andere gronden die onderdeel kunnen uitmaken van HUMANITAIRE GRONDSLAGEN welke veel ruimer zijn dan deze van het asiel!

Derhalve gaat het niet op dat de administratie of overheid zich verbergt of zich aan haar taak tot onderzoek en beoordeling onttrekt op basis van een loutere verwijzing naar de asielprocedure en de aldaar getroffen beslissing, die trouwens NOOIT TEN GRONDE werd gevoerd in België gezien alles beperkt bleef tot een poging om appellant terug te zenden richting Nederland!? Ook deze motivering slaat nergens op en faalt."

In de repliekmemoirie geeft verzoeker een beschrijving van de omstandigheden in zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag betreffende zijn terugkeer naar zijn land van herkomst meldde: *"Betrokkene is wegens politieke redenen zijn thuisland – dat internationaal beschouwd wordt als een dictatoriaal geregeerde natie, en door de U.S.A. zelfs aangemerkt wordt als één van de 'schurkenstaten' die terroristen en hun bewegingen heimelijk zouden sponsoren- jaren geleden moeten ontvluchten. Uiteraard is een terugkeer naar het thuisland volledig uitgesloten en materieel onmogelijk zonder dat verzoeker zijn eigen leven in gevaar zou brengen, en ten prooi zou vallen van aanhouding, foltering en langdurige opsluiting in het meest gunstige geval (...).De aanvraag dient onvankelijk verklaard nu enerzijds verzoeker beschikt over een internationaal paspoort uitgegeven door zijn land Syrië, met als nummer (...), en anderzijds de materiële onmogelijkheid dient aangenomen voor verzoeker om naar zijn thuisland terug te keren teneinde aldaar een aanvraag artikel 9bis in te dienen, zonder zijn fysieke integriteit, en zelfs zijn leven in gevaar te brengen. (...)"* Bij de aanvraag werden geen stukken toegevoegd die betrekking hebben op zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing antwoordt op deze vage beweringen van verzoeker als volgt: *"Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en dat hij ten prooi zou vallen van aanhouding, foltering en langdurige opsluiting, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, aanhouding, foltering en langdurige opsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in casu de asielprocedure wordt betrokken op het aangehaald element van voorgehouden vrees. In die mate rust de grief op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verder mag van verzoeker verwacht worden dat hij zijn vrees voor bedreiging of schending van zijn fysieke en morele integriteit staaft met minstens een begin van bewijs. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, zodat de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze kon oordelen dat geen rekening wordt gehouden met de voorgehouden vrees omwille van een gebrek aan begin van bewijs.

2.5.4. In een vierde onderdeel verwijt verzoeker de bestreden beslissing geen rekening te houden met het bestaan van zijn duurzame relatie met mevrouw S. (...). Hij verwijt de administratie het begrip zoals geïnterpreteerd in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 te miskennen. Hij betoogt:

"Wat betreft de DUURZAME RELATIE van appellant met mevrouw S. (...) verwijst de administratie naar de M.O. van 30/09/1997 - B.S. 14/11/97, doch vergeet kennelijk dat in het KB 07/05/08 - B.S. 13/05/08 dit begrip een TOTAAL ANDERE DIMENSIE heeft gekregen welke uiteraard deze M.O. teniet doen (tenzij onderwijl een M.O. in rangorde een K.B. zou overstijgen?!), te weten : "Criteria inzake het STABIEL karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in art 40 bis § 2,1 ° lid 2° van de wet:

Art 3 : Het STABIEL karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners BEWIJZEN dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken IN BELGIË of een ander land hebben samengewoond" TERWIJL in feite de appellant reeds drie jaar een relatie heeft met deze dame, en reeds 2,5 jaar op HETZELFDE ADRES met haar samenwoont! Spijts het huurcontract ingaande op 01/04/06 werd overgelegd, alsmede een verbintenis tot ten laste neming onderschreven door de partner van appellant kijkt de administratie de andere, nl. verkeerde kant op!?

Duidelijk is zorgvuldig, goed en vooruitziend bestuur hierbij nergens te bespeuren."

De bestreden beslissing antwoordde:

"Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met mevrouw S. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw S. (...) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Zoals de bestreden beslissing op juiste wijze opmerkt, is de aanvraag ingediend in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en staat in het kader van deze procedure geen aanvraag tot het verkrijgen van een verblijf van meer dan drie maanden op grond van een stabiele relatie met een EU-onderdaan ter beoordeling. Het komt verzoeker toe een juiste aanvraag in te dienen en zich te beroepen op de toepasselijke juridische bepalingen in het kader van de aanvraag die hij indient. De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart wegens het gebrek aan het bestaan van buitengewone omstandigheden in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het betoog van verzoeker dat hij een relatie heeft met mevrouw S. en de uiteenzetting van zijn toekomstplannen met deze dame vormen elementen van de

gegrondheidsfase die de verwerende partij heeft beantwoordt doch niet diende te beantwoorden nu verzoeker in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden aanhaalde. Verzoeker meldde in zijn aanvraag betreffende de ontvankelijkheidsfase enkel dat hij een internationaal paspoort heeft, wat een andere wettelijke ontvankelijkheidsvereiste uitmaakt, cumulatief bestaand naast de vereiste van het bestaan van buitengewone omstandigheden, en dat de *“materiële onmogelijkheid dient aangenomen te worden om naar zijn thuisland terug te keren...zonder zijn fysieke integriteit en zelfs zijn leven in gevaar te brengen.”* Wat dit laatste element betreft, volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder punt 2.5.3. werd uiteengezet. Voorts stelt verzoeker in zijn aanvraag betreffende de ontvankelijkheid dat hij arbeider is, bereid is om te werken en een handelsvennootschap op te richten, wat elementen zijn die de gegrondheidsfase betreffen. Derhalve kan zijn grief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de verwerende partij op deze grief niet diende te antwoorden. Deze kritiek is gericht tegen een overtollig motief.

2.5.5. Voorts stelt verzoeker in een volgend onderdeel dat de stelselmatig toegepaste wachttijden steevast schendingen uitmaken van de *“redelijke termijn”* wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

“Ook de motivering als dat de terugkeer naar het thuisland om de aanvraag aldaar in te dienen bij de plaatselijke Belgische diplomatieke post en er vervolgens eventjes te wachten op de beslissing terzake, verliest de administratie uit het oog dat de stelselmatig toegepaste wachttijden steevast SCHENDINGEN VAN DE REDELIJKE TERMIJN uitmaken, iets wat op zich als BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID moet worden beschouwd welke billijken dat de aanvraag IN BELGIË zou worden ingediend. DE SCHENDING VAN DE REDELIJK TER-MIJN impliceert immers een onrechtmatigheid en onwettigheid welk als niet normaal en uitzonderlijk, derhalve BUITENGEWOON moet worden aanzien!

De 'tijdelijke' breuk -zo vergeet of verheelt de administratie te vermelden- is in praktijk minstens een jaar en vaak méér dan dat. Het is duidelijk dat in zulke omstandigheden een relatie quasi onmogelijk kan overleven of zich kan in stand houden, en wellicht is dit het opzet van de gevoerde bestuurspolitiek!

Zulks is des te erger daar de Overheid en Administratie geen enkel argument hebben nu enerzijds betrokkene noch een gevaar, noch een bedreiging uitmaakt voor de Belgische openbare orde en veiligheid, en appellant evenmin ooit ten laste van de Overheid kan vallen gezien zijn partner hem vrijwaart, en zodra geregulariseerd appellant voltijds aan het werk kan en dan nog wel in een goed betaalde job.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 22 juni 2007 en de bestreden beslissing genomen werd op 8 september 2008, hetzij binnen een jaar en drie maanden, wat binnen een redelijke termijn is. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag niet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald dat de wachttijd die hij in zijn land van herkomst dient door te brengen na het indienen van een aanvraag aldaar onredelijk lang is. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hier niet op te hebben geantwoord of hier geen rekening mee te hebben gehouden. Hetzelfde geldt voor zijn lang verblijf - volgens de repliekmemoire 16 jaren - dat niet werd vermeld in de aanvraag.

2.5.6. Voor het overige toont verzoeker niet aan met welke elementen die werden aangevoerd in de aanvraag de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.5.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere

argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.6. In de mate dat verzoeker zich in zijn repliekmemorie beroept op het regeerakkoord, kan hij dit als middel niet voor het eerst in zijn repliekmemorie aanhalen. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst op ontvankelijke wijze aangevoerd worden in een repliekmemorie indien het middel niet kon aangevoerd worden in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens niet bekend waren, tenzij het middel de openbare orde raakt. Verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel, dat de openbare orde niet raakt, niet heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift. Derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn tweede middel in zijn verzoekschrift van 1 september 2008 de schending aanvoert van artikel 8, 1° van het EVRM en de artikelen 23, 1°, 2° en 4° en artikel 24, 1° lid van "het I.V.B.P.R." alsmede de "SCHENDING KB 07/05/08 — B.S. 13/05/2008 in fine art 2 m.b.t. de bepaling van een STABIELE (c.q. duurzame) RELATIE." Verzoeker meent dat zijn recht op gezin en familie is geschonden te meer er geen hoger staatsbelang werd ingeroepen of kan ingeroepen worden. Hij wijst erop dat er een nieuwe procedure georganiseerd werd om toe te laten de partner die niet in het bezit is van een machtiging tot lang verblijf te regulariseren. Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"Op zeer flagrante wijze worden door de bestreden beslissing de voormelde verdrags- en verordende bepalingen geschonden en miskend, en in fine wordt het RECHT OP GEZIN EN FAMILIE van appellant zwaar geschonden en miskend, vooral nu er geen enkel hoger staatsbelang ingeroepen wordt of kan ingeroepen worden om het private belang van appellant te overvleugelen

Bovendien is er thans een NIEUWE PROCEDURE die georganiseerd werd om Belgische of vreemde partners met machtiging tot lang verblijf toe te laten om hun vreemde partner (al dan niet E.U. burger) die niet in bezit is van een machtiging tot lang verblijf te regulariseren.

Dat de onderhavige beslissingen deze procedure (welke appellant in voorbereiding is en waaromtrent de wettelijk vereiste documenten en stukken hic et nunc worden verzameld), ofschoon volkomen wettelijk voorzien, tracht onmogelijk te maken door de appellant weg te zenden uit België, terwijl hij flagrant in aanmerking komt voor regularisatie door deze procedure, onverminderd de op korte termijn te verwachten hervormingen inzake regularisatie, waaraan de appellant insgelijk kan voldoen (o.m. met vaststaand werkaanbod)!

De getroffen beslissingen dienen dan ook als ONWETTIG te worden beschouwd."

Uit deze uiteenzetting kan niet worden afgeleid op welke wijze verzoeker meent dat de door hem aangehaalde bepalingen geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het onderdeel voldoet hier niet aan en is in die mate onontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt als volgt:

"Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en diende aldus buitengewone omstandigheden aan te tonen die verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet via de reguliere weg kunnen indienen. Verzoeker weerlegt niet, zoals hoger aangetoond, het determinerend motief dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en toont geen schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet aan. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het gezins en privéleven en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936). Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de bestreden beslissing niet een noodzakelijke definitieve verwijdering van verzoeker teweegbrengt.

De bestreden beslissing diende dan ook niet verder gemotiveerd te zijn in het licht van artikel 8 EVRM.

Wat de overheidsinmenging betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker, voor zover dit al aangetoond is, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

2.8. Gelet op hetgeen voorafgaat heeft verzoeker geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring aangevoerd, ook niet in zijn repliekmemoërie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.